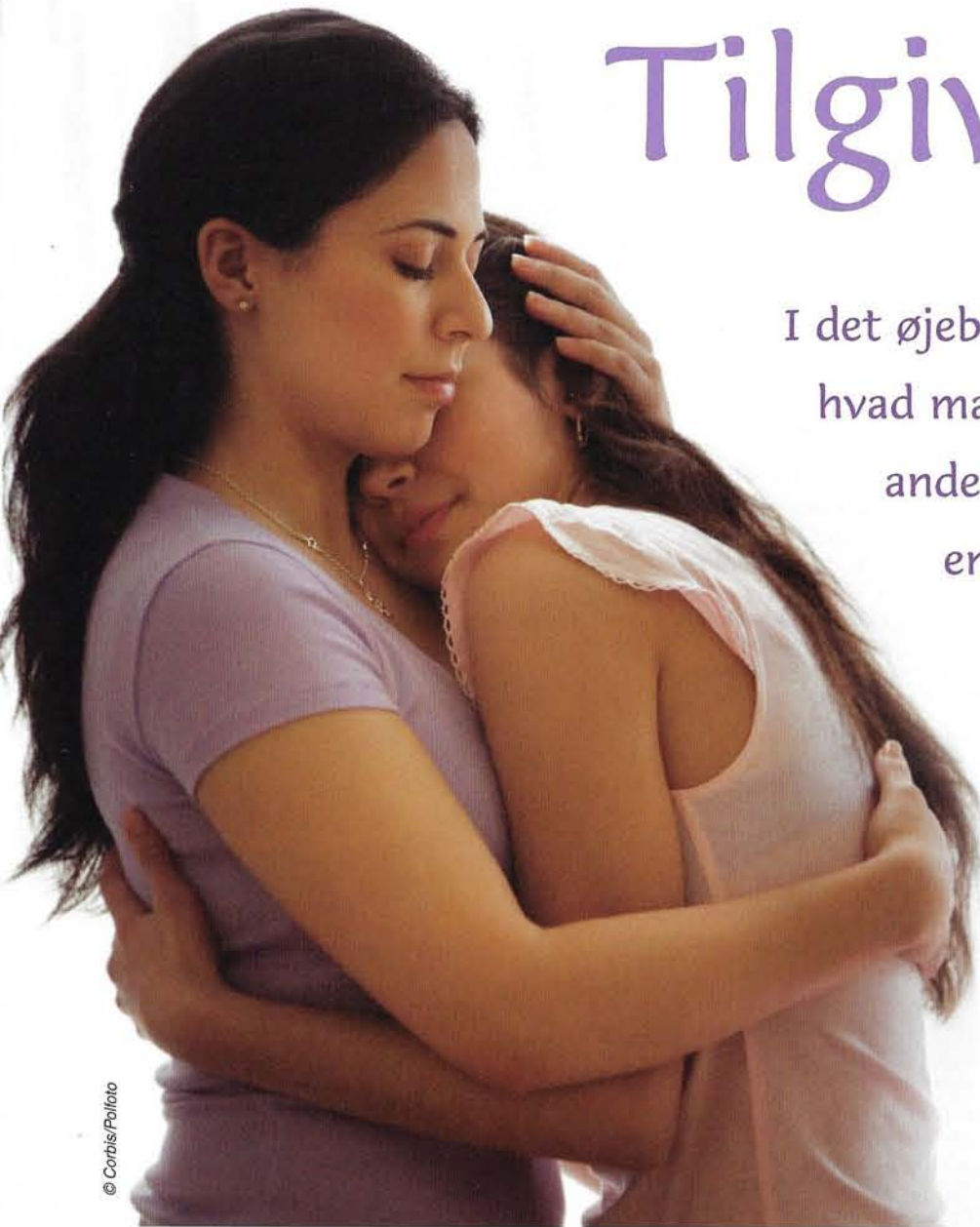

Tilgivelse

I det øjeblik man forstår, hvad man har påført et andet menneske, starter en af de mest betydningsfulde processer i udviklingen frem mod evighedsplanet.

© Corbis/Pollfoto

Tilgivelse kan forvandle "offeret" og "bødlen" i et forsoningsrum gennem gensidig indfølelse og bevidsthed.

af Lars Muhl, forfatter

Tilgivelse brugt som en overfladisk fortrængningsmekanisme - uden fuldstændig balance mellem følelse, tanke, ord og handling - er en illusion.

Når samvittigheden afstedkommer en indre rørelse, og man græmmes over at have forbrudt sig mod et andet menneske, at have overtrådt dets grænser eller på anden måde gjort et andet menneske ondt, kan identifikationen med det sårede menneskes smerte blive så intens, at man

er nødt til at anmode dette menneske om tilgivelse.

Tilgivelse er ikke et bevidstløst instrument til selvforførelse, hvormed man bekvemt undgår at se måske mindre flatterende sider af sig selv i øjnene, men en dyb og som regel besværlig proces, der i sidste ende slår hul på det forhærdede hjerte. En proces, der handler om bevidsthed og energi.

Tilgivelse er ikke et magisk begreb, der med et trylleslag får alt det ubeha-

gelige til at forsvinde. Men det kan forvandle "offeret" og "bødlen" i et forsoningsrum gennem gensidig indfølelse og bevidsthed, der til sidst vil forstå alt sammenhæng.

"At fortryde noget, man har gjort, betyder for mig at komme til bevidsthed om noget, jeg ikke vidste før."

At fortryde noget, man har gjort, betyder for mig at komme til bevidsthed om noget, jeg ikke vidste før.

Ingen kan gå gennem livet uden at forvolde andre mennesker smerte. Det er en del af tilværelsens kosmiske pædagogik.

At bede et såret menneske om tilgivelse starter en bevidsthedsproces, der leder hen mod sand empati - hvis altså anmodningen udspringer af en oprigtig sorg og fortrydelse over at have begået ondt eller fejlet.

I det øjeblik ser man det andet menneske, og man forstår, hvad det er, man har påført dette menneske. Efter min mening er det en af de mest betydningsfulde processer i et menneskes udvikling frem mod evighedsplanet.

Det forhærdede hjerte

En karmalov uden tilgivelse er at sammenligne med den gammeltestamentlige øje-for-øje- og tand-for-tand-tankegang. Den er gældende, lige indtil der går hul på hjertet. Vil man ikke høre, må man føle.

Når man så har følt, åbner hjertet sig, eller det forhærdes. Åbner det sig, træder mennesket den nye tid i møde med et nyt perspektiv, der sætter fri. Forhærdes man, udvikles en iskold spiritualitet uden reel hjertekontakt.

Der kan være mange årsager til, at man ikke er i stand til at se egne handlinger i øjnene. Den store fare ligger i, at man, når man har begået en uretfærdig-

hed over for et andet menneske, har en tendens til at lukke øjnene for konsekvenserne for dette andet menneske og én selv.

"At overlade 'retfærdigheden' til Gud eller de kosmiske kræfter er kun et bevis på, at man har misforstået sin opgave som menneske."

Gennem en re-interpretation af handlingen kan man berolige sig selv med, at den anden nok selv har været ude om det, eller at dette er vedkommendes karma. På den måde gør vi blot ondt værre, og den selverkendelse og indsigt, der stilles til rådighed for os som en mulighed for forvandling i situationen, er i stedet det snavs, vi nu bekvemt fejrer ind under gulvtæppet.

Når fortrydelsen og anmodningen om tilgivelse derimod udspringer af oprigtig anger - og hvis denne anmodning imødekommes gennem en lignende oprigtig forståelse - afspejles dette straks i det æteriske felt.

I det øjeblik forvandles noget mørkt og tungt til lys og lethed. Da øges energien, den strømmer uhindret og åbner for, at der kan akkumuleres endnu mere energi og bevidsthed.

Jeg kan ikke opnå tilgivelse, hvis ikke min anfægtelse er oprigtig og udspringer af sand fortrydelse.

Og omvendt: Jeg kan ikke tilgive et andet menneske, såfremt jeg ikke er i stand til at forvandle min sorg, smerte

eller vrede over at have lidt uret.

Det kan godt være, at sorgen og vreden skal gennemleves og udtrykkes, men hvis ikke den til sidst slippes i en proces, der indebærer bevidsthed og forståelse af "offerets" samhörighed med "bødlen", vil jeg for altid være begrænset af sorgen og vreden, skylden og skammen.

At overlade "retfærdigheden" til Gud eller de kosmiske kræfter er kun et bevis på, at man har misforstået sin opgave som menneske. Vi er her på jordplanet som medskabere af virkeligheden. Nægter vi at påtage os denne opgave, vil vi i sidste ende virkelig få brug for tilgivelse.

Opgaven

Gennem vores erfaringer, både som enkeltindivider og som dele af det store kollektiv, føres vi - på godt og ondt - frem mod større bevidsthed.

Det er tankevækkende, at mange har misfortolket de østlige traditioner og påstår, at vi kun er inkarnerede her for så hurtigt som muligt at skulle herfra igen. At vores tilværelse her på jordplanet er en illusion osv. Det har foranlediget mange til at søge det sted i dem selv, som i virkeligheden fokuserer på et nirvana, altså et andet sted.

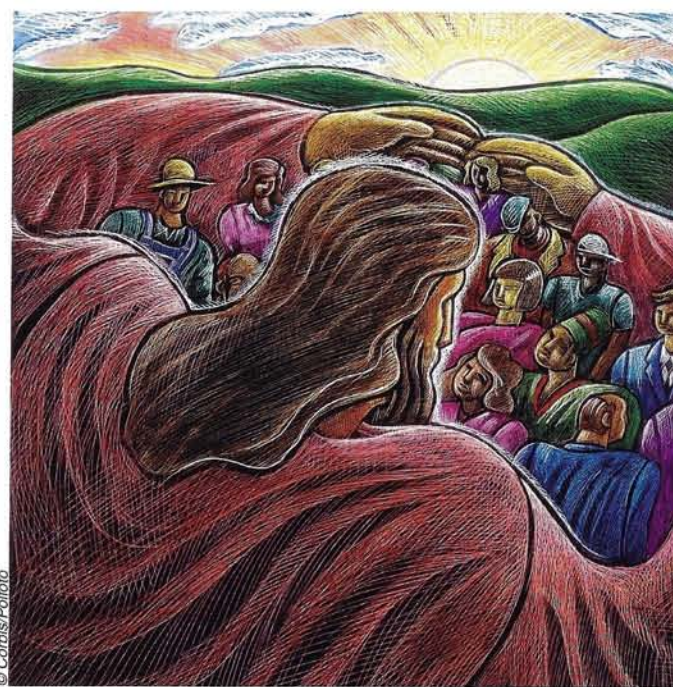
Hertil er kun at sige: Det, som er her, er også der. Det, som ikke findes her, findes ingen steder.

Ergo, virkeligheden er her og nu på jordplanet, hvor vi befinder os. Når vi betænker, hvor sammenhængende alting er, og hvor fantastisk en skabning mennesket er, må vi konkludere, at det ville være underligt, hvis vores tilstedeværelse her på jordplanet skulle bero på en guddommelig fejl.

Sådan er det da heller ikke. Vi er her af en ganske bestemt grund: for at gøre os erfaringer og lære at udfolde vores kvaliteter for derigennem at agere medskabere. Og til denne opgave har vi fået en række redskaber, der skal hjælpe os til at fuldføre den store plan.

Tænk blot på, hvor fantastisk det er, at vi mennesker har følelser. Vi kan udtrykke glæde, sorg, empati, vrede, indfølelse, had osv. Disse har vi selvfølgelig fået, fordi de skal bruges.

Og jo flere erfaringer, vi gør os, jo bedre forstår vi, hvor vigtigt det er at

© Corbis/Pollfoto

På samme måde som Yeshua "kastede en cirkel" og skabte et helligt rum omkring sig, kan ethvert menneske lære at kaste en cirkel og skabe et helligt rum omkring sig.

lære at udtrykke disse følelser, men også, at de aldrig må blive herre over os. Vi må lære at se, hvad følelserne vil udtrykke, og vi må gennemleve deres væsen for at forstå os selv, vores omverden og vores medmennesker.

"Elsk din næste som din egen naphsha"

På den måde virker Yeshuas (Jesu) radikale form for tilgivelse. "Elsk din næste som din egen *naphsha*" (dit eget højere selv), siger Yeshua. At elske sin egen *naphsha* betyder, at man kender sig selv, sine styrker og svagheder, og er i stand til at tage ansvar for sig selv på alle planer.

På samme måde som Yeshua "kastede en cirkel" og skabte et helligt rum omkring sig, kan ethvert menneske lære at kaste en cirkel og skabe et helligt rum omkring sig.

Yeshuas hellige rum er dråbeformet. Dråben er multidimensionel og reflekterer alt 360 grader rundt. Dråben symboliserer den altid tilgængelige dimension, som er lig det holografiske begreb *tilgivelse*. Denne dimension kunne også kaldes *nærvær*.

"Tilgivelse er ubetinget at opgive enhver form for fordom og dom. Men det betyder ikke, at man tilsidesætter skelneevnen."

Der er kun én måde at forstå tilgivelse på: ved at praktisere den fra hjertet. Tilgivelse er ubetinget at opgive enhver form for fordom og dom. Men det betyder ikke, at man tilsidesætter skelneevnen.

Ifølge Yeshuas aramæiske psykologi dømmes man andre, hver gang man dømmes sig selv - ligesom man dømmes sig selv, hver gang man dømmes et andet menneske.

At tilgive betyder ikke blot at eftergive en andens fejltrin, men at man samtidig er villig til at fokusere på den andens bedste kvaliteter. Det aramæiske udtryk for tilgivelse, *shbag*, rummer i sig også ønsket om at starte det gode rygte om den, der har forbrudt sig, i stedet for at begrænse "synderen" med endnu flere projektioner af skyld.

En sådan praksis må siges at være et af de mest radikale opgør med enhver form for dom, som i den almindelige udveksling mellem mennesker ellers kun sjældent bliver bragt til ophør.

Yeshuas form for tilgivelse indebærer, at man forstår, at alt, hvad man savner i sit liv, er alt det, man selv mangler at give. □

Lars Muhl er forfatter. Henv.: www.larsmuhl.com, www.gilalai.com.

Bøger af Lars Muhl:
Det aramæiske mysterium, Lemuel Books 2008.
Det knuste hjertes visdom, Lemuel Books 2007.